

30/8/11

היי שלומי,

לוקח לי זמן מסיבות של הפנמה ואחרות...
אבל דוקא בשל כך – אני חושבת שאם עבר זמן ואני כותבת –
זה איכותי יותר, כי טבעו של האדם, לשכוח.

חיי היו מרופדים למדי בנוחות, כשפקדו אותי אירועים קשים מאוד במשך כשלוש שנים
אינטנסיביות... – הרגשתי לחץ נוראי בסרעפת, בחזה תחושת מועקה קשה
ואי יכולת להרים את הראש ולעשות משהו. את הנושא הנפשי שניסו להלביש עלי דחיתי
בשאת נפש.

ברגע אחד של מצוקה נוראית, הימצאות במצב של יאוש והרגשה של "אין למטה מזה" –
ישבתי מול האינטרנט וחיפשתי דבר מה, כל דבר- שיהיה מה שיהיה- שיעזור לי לעלות
מהמקום בו הייתי מצויה.

אין לדעת מניין (שכן אני אדם מציאותי, לא רוחני, שתי רגליים על הקרקע וכל ביטוי
אחר) נתקלתי במודעה של שלומי ישראל. האמת, לא קראתי ולא עניין אותי כלום –
בדחף רגעי התקשרתי וקבעתי פגישה.

מכאן, תוך פרק זמן קצר, עליתי על דרך המלך ואף התחלתי ליזום דברים.
בחרתי לכתוב היום, לאחר שיצאתי לחיים עצמאיים כלכלית ואף אישית, וקיבלתי את
עבודתי הראשונה שהיא יצירתית ובתחום שרציתי.

כותבת למען אחרים הנמצאים במצבים שונים ומשונים, שהחיים מובילים...
מוסיפה תודה ענקית חמה ומכל הלב לשלומי ישראל.
שינית בי משהו, ואני בטוחה שרק לכיוון החיובי!!!
מקוה שתעזור גם לאחרים שצריכים אותך,
שתיקרה על דרכם ותיתן להם את אשר לך.

חיבוק גדול
דורית